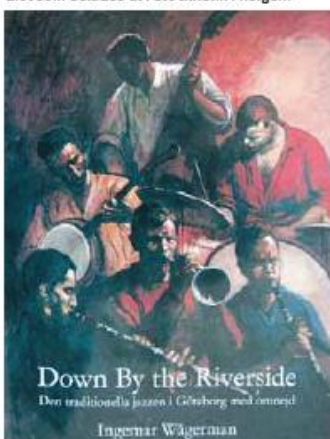

Ingemar tar här emot Louis Armstrongstipendiet som delades ut i Stockholm i helgen.

New Orleansjazzen knockade Ingemar

Det är inte varje dag som en hönöbo tilldelas Louis Armstrongstipendiet, men nu har det hänt Fritz och Anna-Maja Andreassons pojke... I söndags var Ingemar Wägerman på plats i Stockholm för ta emot det ärorika stipendiet.

HONO Hans livsånga jazzresa började i Hönö Röd 1957. Den då 15-åriga Ingemar befann sig på café Tärnan där det fanns en jukebox. Plötsligt strömmade det ut ny musik. Det var Bunk Johnson som spelade New Orleans jazz.

– Det var första gången jag hörde den sortens musik. Det träffade mig rakt i hjärtat. Jag har inte hämtat mig ännu, säger Ingemar och skrattar gott. Den dagen flyttade jazzen in i mitt hjärta och bor ännu, nästan 55 år senare, fortfarande kvar där inne.

Vi möts i hans föräldrahem i Hönö Klova. Huset är ett av de äldsta på ön och byggdes av hans mormors föräldrar 1869. För två år sedan flyttade han tillbaka hit med sin hustru.

– Både min mormor, min mamma och jag är uppvuxna här, förklarar Ingemar. Mamma var Hönöbo sedan flera generationer. Min pappa kom från Göteborg. Han blev känd här ute som "Fritz på taxi" och var "teveddeli" (omtänksam). Min mormor spelade gitarr i Missionskyrkan. Min mamma och min moster Ruth var båda med i Frälsningsarmén. Mamma var pianist och Ruth spelade gitarr.

Fick tidigt musiken med sig

Musiken kom tidigt in i Ingemars liv. Det betydde mycket att hans mamma spelade och att familjen hade ett piano hemma. Musikskatten har han burit med sig hela livet.

– Jag var nog runt 5 år när jag började sitta och klinka. Min moster Britta spela-

de bra och försökte lära mig att spela efter noter. Det gick inte första gången och då stängde jag locket och sedan dess har jag aldrig spelat efter noter. Jag hör hur det ska låta och spelar bara på gehör. Jag kan inte ens halvnoter, säger Ingemar med ett stort leende.

Ingemar blev starkt påverkad av Frälsningsarméns musik som var väldigt livaktig på den tiden. Både horn- och strängmusik-kårer från Göteborg kom hit ut och gästade. De bodde över här och Ingemar lärde känna allihop. I tonåren blev han naturligtvis intresserad av rockmusiken, Bill Haley, Elvis och rockpianisterna Jerry Lee Lewis och Little Richard.

Men så kom den där dagen då han för första gången fick höra New Orleans jazz och tyckte det lät fullständigt otroligt. Hemma vid pianot var det nu bara den sortens musik som gällde. När han var 17 år flyttade han till Göteborg för att börja gymnasiet. Han gick latinlinjen och läste sedan nordiska språk, litteraturhistoria och tyska på universitet och blev lärare vilket han jobbat som ända fram tills pensionen.

– Flytten till Göteborg innebar att jag träffade fler musiker. Jag hade ju suttit ganska länge och bara spelat för mig själv. Vi var några i min klass som satte ihop

bandet "Madhouse Ramblers". Det var en stor glädje för mig, berättar Ingemar.

Sedan har han fortsatt att spela i olika band hela livet. 1988 började han spela med Göta River Jazzmen. Bandet har släppt ett tiotal cd-skivor och gjort många turnéer genom åren, både i Sverige och utomlands.

– Vi spelar i alla möjliga sammanhang, både på klubbar och festivaler och i kyrkor. Här hemma i Sverige har vi nog spelat i ett hundratal kyrkor från söder och upp till Östersund. Vi spelar nästan alltid för fullsatta kyrkor vilket känns oerhört roligt och inspirerande.

Jazzens guldålder var på 50- och 60-talet. Ingemars stora jazzintresse ledde till att han ville dokumentera jazzens historia i en bok.

– Jag hade releasefest i Fässbergs församlingshem. Det var fantastiskt roligt att se så många gamla musiker samlas. Många hade ju inte sett varandra på flera tiotal år. Tidningen Jazzbladet, som Göteborgsföreningen ger ut, skrev om händelsen: "Musiker som inte hade sett varandra på länge, uttryckande sin ömsesidiga förvåning över att fortfarande vara i livet..."

Han skulle inte kunna tänka sig ett liv utan musiken. Den betyder mycket för honom och är ett bra sätt att slappna av, men han sitter inte vid pianot varje dag.

– Jag får väl säga som Charlie Norman att "det är fegt att träna". Rytmen och känslan i jazzen tycker jag är oöverträffbar. Jag har inte skrivit så mycket egen musik. Det finns väl ett par stycken melodier som

jag har gjort. Jag tror i alla fall att det är jag, för jag har inte hört någon annan spela dem, säger Ingemar med glimten i ögat.

Louis Armstrongstipendiet

Ingemar har nu tilldelats Louis Armstrongstipendiet 2011. Varje år sedan 1971 har tre personer tilldelats detta stipendium.

– När jag fick telefonsamtalet med beskedet blev jag fullständigt mällös och väldigt glad. Jag hade inte kunnat förvänta mig detta. Det finns så många andra som har spelat så mycket, säger Ingemar.

Motiveringen lød: "För att han som pianist och orkesterledare visat att den svenska klassiska jazzen har en plats på världskartan. Djupt imponerande är också Ingemars dokumentation "Down By The Riverside", där vi initierat för följa utvecklingen av den klassiska jazzens i Västsverige i allmänhet och i Göteborg i synnerhet."

Ingemar skriver nu på ännu en bok och den här gången är temat "Jazz i kyrkan". Han försöker få med alla aspekter i ämnet.

– Den avslutande förteckningen över religiösa melodier som spelats in av tradjazzband kommer att bli gigantisk. Hittills har jag mer än 400 melodier med fakta om upphovsmän och inspelningar mm. Litteraturförteckningen blir ännu mer omfattande än den i "Down by the Riverside". Jag har med andra ord inga större problem att få dagarna att gå, avslutar han.

LILIAN ANDERSSON

Jag får väl säga som Charlie Norman att "det är fegt att träna"

Ingemar Wägerman